

Dansen in het donker

Het publiek van het Festival Oude Muziek is weinig kritisch, maar bij de opening van de dertigste editie dreigde een oproer. Na een halfuurtje turen in het duister begonnen mensen weg te lopen. Geschreeuw om meer licht verstoort de broze sfeer. Een rinkelend mobieltje oogstte nu eens geen boos gesis, maar hilarische bijval. Het bijzondere concept sloeg niet aan in Vredenburg Leidsche Rijn.

De combinatie van oude muziek en eigentijdse dans is niet nieuw voor dit festival. *Cesena* van Anne Teresa De Keersmaekers dansgroep Rosas en het ensemble Graindelavoix van Björn Schmelzer is ontworpen voor het Festival van Avignon. Daar is het deze zomer opgevoerd op de binnenplaats van het pauselijk paleis, 's ochtends vroeg om half vijf bij het aanbreken van de dag. Een jaar eerder heeft De Keersmaeker al iets dergelijks gedaan, maar dan bij het vallen van de avond, terwijl het langzaam donker wordt. Als de natuur meespeelt in het ritme van dag en nacht, heeft zo'n concept effect. Binnenshuis met slecht afgesteld kunstlicht leidt het tot verveling.

Schimmen

Een flink deel van de honderd minuten die *Cesena* duurt, hebben we alleen vage schimmen gezien. Als de lichtbakken een voor een aanfloepen, blijkt de choreografie vooral te bestaan uit restjes van De Keersmaekers oude roem. Een mooie vondst is wel dat halverwege de poort in de achterwand opengaat en de voortrazende auto's op de A2 zichtbaar worden, maar het geheel is veel minder dwingend dan wat zij vroeger heeft vertoond. De zangers van Graindelavoix dansen mee en hun gemis aan techniek en toneelpersoonlijkheid wreekt zich. Zangers? Het is alsof er een zwerm Vlaamse kraaien in Leidsche Rijn is neergestreken. De muziek van omstreeks 1400 is van een zeldzame subtiliteit, maar die gaat verloren in de slordige uitvoering. Ze vereist de precisie van een Zwitsers uurwerk en verdraagt geen gesjoemel met ritmiek en samenklank. Alleen in eenvoudige muziek uit een nog oudere tijd, zoals het Kyrie uit de *Mis van Toulouse*, werkt de ongepolijste aanpak. Op een rij zingend uit volle borst zonder stemmetjes op te zetten: het is een lichtpuntje in de muzikale duisternis. Niettemin: jammer dat Leidsche Rijn geen Avignon is en die naargeestige loods aan de A2 niet de binnenplaats van het pauselijk paleis in het ochtendgloren. Deze productie staat of valt met de locatie.

Eddie Vetter – (29/08/2011)